

„Fattig? Ja, det er jo en af Hovedegenskaberne hos Geniet, har jeg forstaaet.“

„Og naturligvis vil man ikke give ham Lov til at gøre sig gældende herhjemme. Det er jo de store Begavelsers sædvanlige Lod. Men jeg er forresten ikke bange. Han skal slaaes op. Jeg har talt med Dyhring derom, og han har lovet mig at interviewe ham ved Lejlighed og skrive en Artikel om de store Opfindelser, han beskæftiger sig med.“

„Men andre Ord, Ivan — det Menneske, du der taler om, det er den selvbevidste unge Person med Opstandernæsen, der optraadte her forleden og gjorde Skandal’ — ham med det uanstændige Navn. Hvad er det nu, han hedder?“

„Sidenius.“

„Herr Gott von Mannheim! At et stakkels Menneske kan hedde saadan!“

„Nu veed jeg, at han har i Sinde at rejse bort og studere i Udlandet en Tid.“

„Er han kommen til Penge da?“

„Nej, ser du, Onkel, det er netop det, jeg gerne vilde tale med dig om. Forstaar du, jeg vilde gerne kunne tilbyde ham de nødvendige Rejsepenge, som jeg veed, han mangler. Men han er en stolt Natur. Og saa ømfindtlig paa det Omraade, at — — ja, — — jeg er næsten sikker paa, at han vilde sige nej, naar man gik hen og ligefrem tilbød ham Penge. Han vilde tage det op som en Fornærmelse. Saadan er han.“

„Saa skulde du sgu beholde dine Moneter, Ivan.“

„Snak, Onkel! Det er netop den Slags Folk, der skal hjælpes. — Og du maa finde paa en Udvej, Onkel.“

„Jeg? Er du gal?“

„Jeg har tænkt mig, at jeg kunde faa dig til at være Skærmbræt for mig. Og det vil du nok, Onkel, naar jeg ber dig pænt om det. Ser du, Pengene maa tilbydes ham paa en saadan Maade, at det ikke støder ham . . . og absolut anonymt, ellers tager han dem aldrig. Du kan jo sige, at det er nogle Venner og Beundrere, der har ønsket at vise ham en Opmærksomhed,